

Sektbeteende II:II

TALKING TO YOUR CHILD ABOUT SECTS

© 2004 Rob Caswell

www.alliswell.com

I dag återkommer Per Hagenäs med andra delen av sin text om sekter.

En av de viktigaste av de egenskaper som utmärker människan, är hennes förmåga att organisera ett samhälle bestående av många kompletterande kompetenser. Detta resulterar i kompetenshierarkier. Med dagens fokus på jämlikhet har dessa hierarkier ibland beskyllts för att vara förtryckande, speciellt mellan könen men också etniskt. Detta har varit ett argument för ett ökat fokus på identitetspolitik, enligt dagens värdegrund. För att få en kompetenshierarki som är optimal behöver man förstås få bort könsbundna och etniska fördomar men genom att ersätta dessa med andra fördomar kring identitet och förtryck är inget vunnet.

I första avsnittet av denna text laborerar jag med tanken att Sverige i dag styrs av en sekt som påstår att de räddar utsatta medborgare från det tidigare samhällets förtryck. Förtryckets existens, sant eller osant, är därför mycket viktigt för den nya sekten, så viktig att man inte skulle klara sig utan denna, eftersom den tar bort fokus från uppkomna problem och utesluter kritiker. Det är viktigt för sekten att definiera alla skillnader mellan grupper, som just förtryck. Skillnader i fysisk styrka och möjligen också i mentala egenskaper ses nu som försök att förtrycka, exempelvis med outredda konsekvenser för polis, försvar och brandkår. Den naturliga sexualiteten har ingen särställning gentemot den infertila sexualiteten, som beskrivs som förtryckt. Svenska skattebetalande medborgare har inga särskilda rättigheter gentemot bidragsförsörjda nykomlingar, snarare det motsatta.

Att se världen ur ett ensidigt förtryckarperspektiv är värdegrundssektens huvudidé. Varje skillnad på gruppnivå bevisar detta förtryck, enligt deras enkla logik. Men det finns såväl biologiska som kulturella skillnader mellan män och kvinnor, liksom mellan olika folk. För att

få perspektiv på bakgrunden till detta gör jag följande betraktelse över vår allra tidigaste historia.

Långt innan människan avskildes från övriga primater hade en specialisering mellan honor och hanar uppstått, något som visas i deras olika kroppsstorlek och muskelstyrka. Vi vet att denna differentiering är mycket gammal eftersom den finns hos de flesta högre primater. Man kan säga att honor blev verksamma i en *inre sfär*, som skyddades av hanarna i en *yttre sfär*. Orsaken var den allt längre barndomen samt de få födda barnen. Varje barn blir en alltmer arbetskrävande och skyddsvärd investering för stammens överlevnad. Barnet skulle inte bara ges fysiskt skydd utan också utbildas i stammens samlade kunskap. Denna utfördes först av kvinnan i den inre sfären och för pojkarna sedan av mannen i den yttre sfären.

Uppdelningen i en inre och en yttre sfär har på gruppnivå lett till att hanar och honor har något olika egenskaper, som ska stödja våra respektive ansvarsområden. Bland annat har vi olika empatiobjekt och därmed olika intressen. Vi har också olika aggressionsobjekt, eftersom vi har ansvar för och lever i olika sfärer. Kvinnans empati och beskydd rör hennes och stammens barn medan mannens empati och beskydd rör hans grupp och gruppens kvinnor, och då i synnerhet den egna kvinnan. Detta förklarar också våra olika intressen, något som bekräftas i varje fikarum och framför varje veckotidningsstånd. Denna enkla iakttagelse är viktig, eftersom den gör den politiska viljan att nå en *jämlikhet i utfall* till ett hopplöst projekt. Just när kvinnor ska skaffa familj och barn förväntas de också helhjärtat satsa på en karriär. Till en början försöker man kanske tillfredsställa samhällets jämlikhetskrav, vilket innebär tuffa födslar i sena åldrar. Det är inte vågat att tro att många avstår från superkarriären och mår bäst av att ta stor hänsyn till sin biologiska funktion.

Den resulterande ojämlikheten i utfall blir här ett argument för sekten att skärpa sin ideologi, manipulation och styrning under de vanliga förtrycksanklagelserna. Män, speciellt i ledande positioner, backar då ofta, eftersom de har kvinnan som främsta skydds- och empatiobjekt. En sidoeffekt är att samhället samtidigt byter värdegrund från en fungerande sådan med den yttre sfärens naturliga förståelse kring skydd av den egna gruppen, med dess konsekvensanalys, till den nya värdegrunden med dess omvårdnads- och jämlikhetstänk.

Att män och kvinnor har olika empatiobjekt är också förklaringen till att Sveriges feministiska regering och feministiska aktivister bevisligen är helt oberörda av övergreppen, fattigdomen, otryggheten och den stress, som de förorsakar majoriteten av svenska kvinnor. Sanningen är helt enkelt den att kvinnor inte har andra kvinnor som empatiobjekt.

De som driver och har nytta av anklagelserna om förtryck är således inte kvinnorna utan sektledningen, det vill säga etablissemanget. För feministiska aktivister på personnivå verkar det handla om något helt annat. Kanske om en personlig relation till den yttre sfären och en upprördhet över brist på omtanke därifrån. Detta är också en viktig iakttagelse, eftersom den leder till insikten att ett feministiskt samhälle, enligt nuvarande ambition, inte alls är optimalt för majoriteten av kvinnor. Tvärtom så är det en trolig förklaring till dagens ökade

utbrändhet hos kvinnor och tonårsflickors ökade mentala ohälsa i världens mest feministiska land.

På samma sätt som män och kvinnor har olika empatiobjekt, har vi också olika "friktionsytor", vilka vi riktar vår aggressivitet mot. För männen i den yttre sfären är det "inkräktarna", åtminstone de som skapar problem, men också mot den yttre sfärens maktelit som kan segla iväg på egen hand och då uppfattas som förrädare. Eftersom den nya värdegrunden har ett kvinnligt jämlikhets- och omvårdnadsperspektiv, klandras naturligt och biologiskt grundad vaksamhet och revirhävdande som främlingsfientlighet.

Den inre sfärens naturliga friktionsyta är däremot mannen, som med sin yttre sfär traditionellt omsluter och skyddar den inre sfärens kvinnor och barn. Det är anledningen till att feminister är så fixerade vid "vita män" som alla problems orsak. Det är inför dem man klagar. Aktivisters och medias fokus på metoo-rörelsen kan också ge liknande reflexioner. En del kvinnors upprördhet handlar därför inte om den skenande otryggheten och våldtäkterna, vilka man försöker bortförklara, eftersom man inte har kvinnor som empatiobjekt. Istället uppmärksammar man icke korrekt språkbruk och beröringsmönster från den vite mannen. Aggressionen riktas mot män som inte anpassat sig till den inre sfärens regelverk och konventioner.

En annan reflektion handlar om att den nya värdegrundens företrädare konsekvent struntar i viktig planering och konsekvensanalys. Invandringens sociala och ekonomiska konsekvenser utreds inte. Brister rör mat, bränsle, brandberedskap, betal- och banksystem, bostäder, el, vatten, miljökonsekvenser. Varför har de inte förmågan eller viljan att se konsekvenser av sina beslut? En förklaring är förstås sektmoralens krav men det kan också hänga ihop med att den inre sfärens planering historiskt varit mer förutsägbar, med ett färre antal osäkra parametrar. Den kräver inte samma konsekvensanalys. Den yttre sfärens planering, som gällde hela gruppen och som innehöll jakt, försvar och förflyttning, har fler och osäkrare parametrar och kräver en högre grad av framförhållning och en fastare hierarkisk organisation, baserad på kompetens och förmåga. En tanke är att den nya värdegrundens företrädare helt enkelt är ointresserade av planering och konsekvensanalys, speciellt då det kolliderar med den kvinnligt kodade värdegrunden.

Intresset för ett generaliserat abstrakt tänkande i långa händelsekedjor har möjliggjort byggandet av pyramiderna och är det som satt människor på månen. Sådana projekt har vanligen också en komponent av hyllning till samma förmåga. Ledare bygger inte bara pyramider utan också sportarenor och köpcentra för att visa sin kraft och förmåga.

Den kanske tuffaste planeringen för överlevnad behövdes när kölden var som strängast under den senaste istiden. De afrikaner som kommit till Europa vid förra interglacialen fann sig fångade i en fälla när den tilltagande kölden gjorde Sahara allt större och mer ogenomtränglig. De blev tvungna att överleva genom jakt av de stora bytesdjuren och genom noggrann planering inför vintern. På den människofattiga stäppen var det inte andra

stammar som var hotet, utan brist på föda samt kylan. Intellectuell förmåga och samarbete ersatte nu aggression som överlevnadsparameter.

Denna utveckling med ökad samarbets- och planeringsförmåga kan förklara att den avancerade västerländska kulturen uppstod just efter istiden i Europa. Kanske är det också viljan att samarbeta och brist på revirtänk som är förklaringen till att den nordlige mannen inte reagerar när den globala makteliten vill ta ifrån honom hans habitat. Dagens värdegrundssekt har ju faktiskt haft mest framgång i de nordligaste länderna.

Möjligen kan också den höga kriminalitet som följt med invandringen från MENA-länderna förklaras bättre av genetik, än som kultur. Aggression som överlevnadsparameter fungerar bättre i folkrika varma områden liksom i tätbefolkade städer, än på den ödsliga stäppen.

Det är avslutningsvis frestande att pröva tanken att neanderthalarna dog ut av samma skäl. Homo Sapiens hade under den senaste istidens gott om tid att successivt skärpa sin planeringsförmåga, nödvändigt eftersom de var klenare byggda, och därmed hävda sig mot neanderthalarnas mer primitiva jakt- och överlevnadsmetoder. Dessa fungerade bra ända tills köldmaximat för 25 000 år sedan då Homo Sapiens redan tvingats till bättre adaptation.

Per Hagenäs

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/10/10/sektbeteende-iiii/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.